

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Eiusdem B. Maximi vita, authore alio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

spiritum, quantum se auditas inquirentis dilatauerit, tantum se aperiet manus re-
tribuentis ad premium. Oportet ergo, vt anima in bonorum desiderijs semper ex-
erceatur, quæ nullis in proficiendo terminis coërcetur: in comparandis sibi cæle-
stibus ornamentis nullam patitur legem, cui accedere concessum est vsque ad di-
uinæ imaginis dignitatem.

Inter hæc ille exercitio infatigabiliter accinctus, ad noua merita nouus semper
assurgens, corpore in terra positus, conuersatione in cælis fuit, & inuidtum contra
peccati iacula timoris perpetui scutum tenuit. Vocem illam B. Tob incessabiliter
secum voluebat: Ego autem sicut fluctus super me tumentes timebam Deum. Fe-
lix terra, quæ talem genuit, ac de alumno patronum, de homine Angelum ad au-
thorem remisit. Huius ergo tanti actam præclari, quæso, vt nos & discipulos me-
minèrimus, & filios. Rapiat vnusquisque quod possumus, de bonis intestati paren-
tis. Hic de hereditate eius assumat holosericam, gestorū varietate preciosissimam: Sanctorum
hic mansuetudinis ac simplicitatis occupet talentum: ille eius pectoris beneuo-
lentia ac sapientia monile sibi vendicat: hic margaritam compunctionis & the-
saurum castitatis inuadat. Licet enim ille locupletissimus Christi amicus quicquid
habuit, integrum secum tulerit, & nobis tamen, si volumus, totum reliquit. Ità er-
go agamus, bona illius consecrantes: vt qui in æternam gloriam suscitandus est
sub sine seculorum, redditus Ecclesiæ suæ, per rediuiua in filijs merita iam surre-
xerit.

EIVSDEM BEATI MAXIMI VITA, AV-
THORE DINAMIO PATRICIO.

Prefatio Authoris ad Vrbicum Episcopum.

Domino beatissimo patri, Vrbico Papæ, Dinamius Patricius salu-
tem. Cùm Apostolicæ pater fidei ardore succensus, vniuersa de
virtutibus S. Maximi, quæ fidelis relatio gestorū manifestat, so-
licita indagatiōe perquiris, imperitiam meam pulsare non de-
sitis: paternis etiam monitis prædicandi authoritate cõfirmans,
quod non parùm ipsius delicti noxa reus efficiar, nisi omnia in
vita eius, quam me ante aliquot annos rurali sermone conscri-
psisse constitit, studeam addere quæcunque vos de illius mirabilibus protinùs ma-
nifestum est inuenisse, Vndè ego gemino pudore confundor, cui nec loquendi fa-
cultas conceditur, nec silentii securitas indulgetur. Si loquar, sensum monstrat de-
recta rusticitas imperitum. Nam si licuisset, vel de succincta poteram dictione pla-
cere, cui non possunt dogmatis augmenta succurrere. Inter vtrunque ergo consti-
tutus angustiam, præceptis vestris parere disposui, placiturus obedientia, non do-
ctrina. Verera vos igitur chartarum indicasti reuoluisse volumina, in quæ quid ex
eius operibus beatissimi Fausti antistitis prædecessoris vestri solertia deuota colle-
gerat, vndè pauca sensu potiùs, quàm obtutu, vix * decernere potuistis. Nam pluri-
ma æmulae vetustatis edacitas consumperat, quæ latebant. Quod nisi scriptorum
meorum serie æternæ memoriæ traderentur pauca de pluribus, satis esse impium
censuistis. Vndè me ex parte votis vestris satisfecisse censeo, quod in lögam ducta
propaginem lectio multiplicata subsequitur. Quæ quotiès audientibus fecerit du-
dum lecta fastidium, ad vestrum poterit pertinere delictum: si mercedis premium
contulerit, nihil exindè ad me similiter pertinebit, qui compulsus vestris imperijs,
prolixiora conscripsi, quàm volui, & refugium breuitatis omisi. Me ergo, quem si-
lenti populo prudentissime pastor expolias, & tegmine taciturnitatis enudas, sup-
plico vt cum vniuerso populo, diffuso munias intercessionis præsidio. Quotiès le-
ctionis redigitur longitudo, nec dictio impolita displiceat, quam tenor relationis
sanctæ commendat. Nam dubium non est, quod quantum integra deuotione cor-
dis, ipsius sancti antistitis gesta præfers, tantum opera mediteris, vt eius integra au-
ditate mentis coneris sequi vestigia, cuius actionum diligis ornamenta: dum mo-
do diuino beneficio, & ipsius patrocinio tibi concedatur temporalis vitæ prolixa
tranquillitas, & sancti operis expetita facultas, domine verè sancte, & beatissime
papa.

VITAE

ARIUS

VIII
5

VITÆ HISTORIA, IN QVA NONNIHIL

interdum conati sumus dictionem corrigere. adiectis ad marginem capitibus.

27. Noubr. Cap. 1.

Quam expe-
diat in scri-
pta referri
sanctorum
gesta.

BEATISSIMI Maximi Rhegiensis vrbs antistitis ho-
die dies sanctæ solennitatis colitur, qui quorannis redi-
tuis temporum curriculis renouatur: cuius nos res ge-
stas pandere pia animi deuotio admonet, & p̄rica con-
suetudo compellit. Nisi enim ea, quæ perspicua & minime
dubia aliorum relatione comperta sunt, literarum
monimentis consignentur, quæ antiquitus gesta sunt,
plerunquæ à nouis authoribus variè referuntur. Nam
mystica actionis eius insignia nihil habeant ambiguum
nihilque ex ijs vulgaris assertio fabulosum efficiat, aut
vanitate suspectum: quæ ab illo facta sunt & comprobata,
ta, veridico sermone narranda sunt. Ex quibus ipsis tamen, nè auditori nimia
lixitas afferret fastidium, permulta reticimus, annotauius pauca.

Cap. 2.
S. Maximi
patria.

* pollicitæ
Votū casti-
tatis.

Catalogus
virtutū eius.

Corpus ab-
sinentijs
edomat.

Cap. 3.
Pecit Liri-
nen. mona-
sterium.
Marth. 19.

Succedit
norato in
Abbatis
functione.

Cap. 4.
Crucis si-
gno profligat
satanā.

Beatus Maximus in vico proprio, cui Decomeco vocabulum est, vitæ summi
exordium, Christianis parentibus editus, & factus ilicò Christianus. Ab ipsis vero
infantiæ rudimentis sublimi semper humilitate crescens, ita teneros ætatis anno-
rum maturitate castigauit, vt proprietatem nominis sui gratia sanctitatis sibi
vindicaret. Postquam autem excessit ex ephēbis, luxuriæ illecebras & blandimen-
ta animi magisterio & censura edomabat, vt * pollicitatione virginitalis, palmam
incorruptæ integritatis obtineret, & in regnis cælestibus è carne sub iugum missa
triumpharet. Fuit nimirum honorum omnium ornamentis præditus, etque me-
ritò laude ac prædicatione efferendus: quippè vultu venerabilis, blâdus ad spectu,
ore placidus, animo serenus, paciētia fortis, magnanimitate cōspicius, paciamās,
largus erga hostes, labentia fastidians, cælestium ardens desiderio, temporalibus
æterna comparans, temporaria pro æternis vilipendens atque contemnens. Et vt
interiūs diuinæ legis præcepta cognosceret, naturali ingenij acumine rātum in li-
teris profecit, vt legendi auiditate pastum quæreret anime suæ, & instār apum cre-
tæ suauitatis nectar hauriret. Quauis autem omnia vitiōrū carnalium fomenta
protereret, & omni ex parte præclara conuersatione fulgeret, at nihilominus vi-
res corporis abstinentiæ assiduitate frangebat, carnis vitia antè, quam nata essent,
persequens & coercens: ita vt ei ad martyrium non nisi percussor defuisse vide-
tur. Nam ipse proculdubio martyrem se fecit & cruciatu, & merito.

Porro etiam omnem facultatum suarum copiam deferens, Lirinense monaste-
rium petijt, vbi sempiternas diuitias iustus inueniret: Euangelica secutus præce-
pta, sciens se perfectum fieri non posse, nisi venderet omnia sua, & à cunctis opi-
bus alienum se faceret. In ea autem congregatione cum omnes perfecta charitate
diligenter, ipse itidem ab omnibus amabatur. Tantus vero in eo feruor exiijt, vt
antè, quam monasticam viuēdi regulam complexus esset vel mystica instituta, iam
cōuersatione præcipuus videretur, ac deinde sancto Honorato decessori suo, sum-
mis virtutibus ornatisimo, qui illic Abbas fuerat, & honore succederet, & merito
æquaretur. Qua in functione cum gregem commissum pastorali solertia custodi-
ret, & singulis noctibus, alijs somno occupatis, monasterium lustraret, præter mo-
rem accidit, vt monachus quidam adhuc puer, morus quadam curiositate vel sol-
itudine, cum sequeretur. Ecce autem beatissimi viri conspectui diabolus insidiat-
tor forma ingenti atque terribili sese offert. Sed cum illum spiritualibus indutum
armis terrere non posset, nec opinantem monachum tanto affecit terrore, vt tre-
pido gradu ad cellam illicò reuerterentem, ardentissima febris mox corripuerit.

Rursus pertinax ille impostor, sperans se sanctum virum vel aliqua ratione per-
turbaturum, ignei draconis specie se illi ostendit. Sed confestim Crucis signo ter-
ritus, euanuit. Iam enim inuictus athleta hostem sæpius superatum minimè formi-
dabat. Postquam autem totius insulæ Lirinenfis peragrauit ambitum, ocyus acco-
sit ad lectulum ægrotantis monachi, quem diximus in febrem incidisse: clamor
apud illum intra arcana pectoris sui, preces Deo fundens, id effecit, vt mox restitueret.

SUI
9
E

rus sit incolumitati pristinae, & præda sua frustratus sit hostis elusus. Itaque obtinuit gemina virtus inuisitam victoriam, quando & vires agrotis reddidit, & aduersarium superauit: deplorante inimico iacturam, quã fecerat: lætante monacho salute, quam recuperavit. Sic autem singulis noctibus pastor egregius ouile Dominicum circumlustrans, nè quid aduersi accideret, ad litus equoris, quod vocatur Moles, quandoquẽ accessit, moxque veterator ille præstigijs suis ausus est tanquam nauem onustã oculis eius repræsentare, nautasque suo more feruentes in opere, nauisque instrumẽta colligentes: duos verò ex illis ab beati viri latera accedentes, dicentesq; se eò aduenisse negociandi causa, quòd non sine ingenti lucro id fore rei euentus declarasset. Se nõsse illum Maximum, non minùs sanctitate, quàm nomine: eumque in locis transmarinis tãto operè desiderari ab omnibus, vt si eum obtinere possint, nihil sint maiori in precio habituri. Nullum se igitur maius facturos compediũ, quàm si ipsum nauis imposuissent abducere Hierosolymam, præter opinionem successu prospero repertum. Id verò proculdubio magno ipsi honori & dignitati fore, si felici cursu eò aduectus sit, vbi intantum votis omnium expectetur. Sed vir Dei insidias & malum dolum inimici cognoscens, sanctæ Crucis signo se cõmunuit, cælestẽ implorat opem, ac deinde spiritali auctoritate sic respõdet: Fallere nõ potest milites Christi nequitia plani & impostoris, nec suis fraudibus illis potest illudere malignus, quibus Deus id præstat, vt aduersa præuidere queant. Hanc verò insulam vsque ad eò beatissimi Honorati communiẽrunt preces, expulso per eum dracone eius habitatore, vt nullus deinceps nocendi aditus in eam pateat diabolo. Sub his verbis ab oculis orãtis euauit nauis commentitia: moxque ille reuersus ad oratorium, hortatus est fratres, vt ad vigilias surgerent: vnaque cum sancta illa congregatione ipse celeberrimas laudes perfoluit ei, per quem ab hoste victoriam reportãrat.

Præstigiæ demonum.

Vir sanctus signo Crucis se munit

Euanescit demonum phãtasmata

Cap. 5. Creator Episcopus Rhegiensis.

Alius virtutum eius catalogus.

Nequitia demonum.

Precibus demonem abigit vir Dei.

Cap. 6.

Psal. 17.

Cum autem fama insignium virtutum eius per orbem vniuersum volitaret, ad Rhegiensis vrbis Episcopatum non modò ciuium, sed etiam sacerdotum siue præfulum omnium studio non minùs raptus, quàm electus, & quanuis inuitus, ilicò cõsecratus est. Etã autẽ iam & re & nomine Maximum, vix habere videretur, in quo amplius crederet, nè quid tamen nomini decederet, si cut opere & factis permansit maximus, itã & in honore excelluit. Inter cætera igitur rectè factorum, quæ in illo refulgebant, ornamenta, patientia fortis, beneuolentia patiens, libertate alacris, liberalitate abundans, magnanimitate beneficus, humanitate mitis, sedulitate diligens, charitate suavis, largitate cõmunis, doctrina præstans, iustitia singularis, humilitate sublimis, opum contemptor, dignitate copiosus & affluens fuit. Templum in Rhegiensi castello in beati Albini honorem, quanta potuit animi deuotione, condidit, cuius columnas, quas hodieque illic cernere licet, iuga bouum eò pertraxerunt, sed itã tamen, vt nullam sentirent tanti ponderis molestiam, eius sanctitate id efficiente, quandiu ille ad templi structuram operarius indefessus aderat. Quòd si verò abesse eum contingeret, nequissimi demonis occulta machinatione adeò earum pondere premebantur boues vniuersi, vt nullis stimulis adigi possent ad progrediendum. Et si plures alij adiuncti essent, manebant immoti omnes, quantunuis atrociter cæderentur atque fauciarentur. Id vbi celer nuncius beatissimo antistiti significauit, ille incunctanter atque fidenter veniebat ad locum, nec terrore trepidus, nec mœrore perturbatus. Tum verò hostis nequissimus eius oculos fallere non potuit, nec se ab eius conspectu subducere, qui totius populi oculis conspici non poterat. Air autem vir sanctus ad illos: Frustrã vexatis iumenta rationis expertia, dum inimici impedimenta cernere non potestis. Ego verò paruum Aethiopem video, bobus sese obijcientem. Inde flexis genibus, orat supplex Deum, vt hostis insidias auertat. Eius preces malignus ille ferre non sustinens, ocyus non sine teretrimo fœtore recedit. Mox amotis bobus, qui alijs adiuncti erant, columnæ sine difficultate vlla ad locum destinatum pertrahuntur.

Neque illud ob confirmandos Rhegiensium animos omittendum putauimus, quod cum beatissimus antistes ad basilicam ab ipso cõstructam sacras reliquias summo cum honore passendo adduceret, vbi ad vrbis portam ventum est, ab improuiso versus ille ordine occurrit: Hæc porta Domini, iusti intrabunt in eam. Vndè proculdubio colligi potest, eius precibus vrbem illam adeò esse munitam, vt sicut hæcenus, Christo propitio, nullos hostium incursum longo temporum interuallo pertulit, itã deinceps quoque Deo fauente minimè perperessura sit. Facile enim eximius ille pastor, quem

R I U S

DE

V III

5

Vivunt fan-
cti.

quem vivere testantur facta eius, post decessum suum apud Deum obrinere potuit, ut vrbs illa, in qua ipse fuisset antistes, præclaris meritis suis perpetuis temporibus mun- nita sit virtute corporis sui in templo sacratissimo, quod condidit, coruscante multis beneficijs, quæ illic omnibus præstantur.

Cap. 7.
Eccè quo-
modo olim
sancti pa-
tres vigilias
celebrarint.

Cùm aliquandò in eadem basilica vir sanctus instantia pastorali vigilias celebra- ret, Ansani Diaconi Rhegiensis nepos, id est, fratris eius filius, quem parvulum pe- rentes è vita abeuntes reliquerant, & ipse nutriendum susceperat, magisque quam si suus esset filius, diligebat, cum in muro vrbs illius cum pueris luderet, è muro pro- lapsus, cervicibus fractis, expiravit. Eius rei nuncio valdè consternatus Ansanus accurrit celeriter, raptumque pueri cadaver operuit vestimentis, & ad beatum anti- stitem clam deportavit, interim secum tractans, quemadmodum illum publicè ad pedes eius deponeret, & ut vitam ei restitueret, suppliciter obsecraret. Sed quia novè probatissimum Christi militem omninò fugere iactantiam, maluit eum perferre ad cubiculum eius, & in lectulo eius repositum operimentis illius tegere, prorsus con- fidens, quòd excitare eum posset precibus suis medicus spiritualis, quippè qui ægre- consuvisset afferre salutem. Indè verò non sine multo quidem animi merore, se- tamen fiducia plenus, Episcopum adiit in templo vigilantem, & stantem in loco suo. Eo viso, clementissimus præsul, ut ea, quæ gesta fuerant, explicaret, silentium pla- lentibus indixit: precibusque solita deuotione completis, Diaconum illum Ansani- num propter ea, quæ fecerat, acriter obiurgavit. Sed ille non solum terroribus abigi non potuit, sed magis etiam animo compunctus, ad pedes eius se stravit, exclame- uitque se illos minimè laxaturum, nisi mortuum excitaret, dicens eum id posse faci- limè, quandoquidem nullo indicante iam cognouisset, quæ de puero facta essent. Hac ille importunitate compulsus, & ratione constrictus, cum Ansano voluit ad le- ctulum suum seceretò se conferre: sed populi frequentiam vitare non potuit, volentis tantæ rei miraculo interesse. Postquàm igitur venit ad exanime pueri corpus, diuinam cœpit toto pectore implorare opem, appræhensaque cum multa fiducia pueri manu, pristinæ eum saluti restituit. Exclamavit autem populus vniuersus: Glo- ria tibi Deus: nec quisquam eorum indè remoueri se passus est, nisi videret mouen- tem se puerum, & loquentem audiret. Ex quo populi tumultu vix opera clericorum suorum ad vigilias reduci potuit. In hoc miraculo & magna Diaconi fides, & illustris Episcopi virtus enituit.

Mortuum
puerum re-
uocat ad vi-
tam.

Cap. 8.

Porro etiam cuiusdam viduæ vnicam filiam adolescentem accidit è vita decedere: quam cum mater miserabilis in feretro pro more efferendam composuisset, ad bea- tum antistitem trepida properavit, causamque doloris sui lachrymis potius, quam verbis, ei indicavit, orans ut ad corpus exanime preces funderet. Id verò sanctus præsul, pietate motus, nec negare, nec differre potuit: sed ad cadaver accedens, sub- latis in cælum manibus, Deum pronus implorat, & vita redditur extinctæ. Confestim enim illa, tanquam graui soluta somno, expergiscitur, oculos aperit prægrauatos, ap- pellata surgit, mater eius immenso afficitur gaudio, populus omnis obstupescit: Epi- scopus, qui virtutum meritis mortis iura resoluera, fugiens iactantiam, illico se sub- ducit: sed populus magnis vocibus laudans Deum, maximam vestimenti eius partem, reliquiarum loco eam habitura, ciuili quadam violentia diripit & discerpit: ita ut propter eius declarandas virtutes, id quod ægrè ad humeros eius relictum fuit, hodi-erna fidelium deuotione asseruetur.

Item puellâ
quandam.

Subducit se
vitandæ in-
anis gloria
causa.

Cap. 9.

Adolescentulus quidam rabiidi canis morsu præfocatus perijt. Vidit id populus abire ad Episcopum, orat ut ad extinctum hominem veniat. At ille incipiti cogitatio- ne suspensus, dum hinc non potest contemnere lachrymas supplicantium, inde ab ostentatione sibi metuit, tandem pietate vincitur: facit quod rogabatur, venit ad mor- tuum hominem, tollit manus in cælum, pariterque stillantes oculos, ad spectante po- pulo excitat defunctum. Adfunt parentes, pugnis sua verberant pectora, ora lachrymis usque ad deum rigant super filio, ut è terra surgere non valeret, licet iam rediuiuus. Inte- rum manum vnam patri, alteram matri porrigens, nutantia membra illis erigentibus sustollit. Acclamat populus, Deo gratias: ille vitæ redditus, ad suum redit hospiti- um, cui iam sepulcrum parabatur, parètes incredibili exultant gaudio: vivere homi- nem, qui mortuus fuerat, vix ipsis oculis suis credunt. Eccè autem canis ille, qui hunc adolescentem, & multos alios infestis moribus laniarat, in Episcopi conspe- ctum venit: commotus Episcopus, proiecto baculo, erectis sursum manibus orat.

Aliu quæ-
dam excitat

SUM

9
10
11
12

Dominum, mox efflat in canem, isque vita destituitur. Non sanè admirandū videtur, beatum Episcopum, dum sibi commissum cupit tueri gregem, eius hostem istū lethifero perdidisse: neque id gladio, aut armata manu, sed flatu oris sui. Porrò vulnera, quæ canis ille dentibus suis inflixerat multis è plebe, precibus & Crucis signo adeò curauit beatus Episcopus, vt nulla eorum vestigia apparerent.

Flatu suo rabidū canem extinguit.

Bos petulans cornu hominem miserè lacerarat, eius effusis intestinis. Mox illum adducunt quidam ad Episcopum. Is tametsi in cunctis miraculis timebat sibi, nè animi elatione pulsaretur, at tamen tam malè faucium hominem clementer excipit, callidis fomentis extra eius manibus suis pertractata confouet, reponit in locum suum per vulnus à boue inflictum, ipsum vulnus adhibita spōgia leniter obligat, seridè hortatur, nè quis præter ipsum, illud soluere ausus sit. In dè septimo die ligamina auferēs, tam sanum reperit hominem, vt vix vllum vulneris signum relictum videretur.

Cap. 10.

Sanat hominem miserè faucium.

Teneros corporis sui artus vir sanctissimus ppetua cilicij asperitate domabat, quo pro interiori tunica vtebatur, nec id crucis studio vnquam deposuit, sed in illo etiam se iussit sepeliri. Lauacris vii nunquam voluit, nè animi constantia, qua calcatis carnis oblectamentis & illecebris, martyrium sustinebat, emollesceret. Cæcus quidam annis quindecim perpetua damnatus caligine, virum sanctissimum continenter deprecabatur, vt suis precibus lumen ipsi reformaret. Sed Episcopo hoc ob vitandam ostentationem differente, Rusticum subdiaconum, qui ei seruire consueuerat, cæcus rogauit, vt noctū Episcopo ecclesias visitante, ipsum perduceret ad templi vestibulum, vnde ille esset egressurus. Fecit id subdiaconus, & vir beatus dum vult excedere è templo, in cæcum pedibus molliter impingit: cæcus eius veneranda vestigia supplex amplectitur, orat visum sibi vt restitua. Itaque Episcopus fidenter obsecrat Dominum, Crucis signum imprimi oculis eius, & diū extincta lumina mox reparantur. Osculatur hominem Episcopus, obtestatur, vt rem apud se tacitam habeat, quod tamen ille præ immensa animi exultatione præstare non potuit: quanquam etiamsi celare ille voluisset, quod secerè factum erat, non potuit tamè manere occultum, quod palam omnium oculis cernebatur.

Ciliciū eius,

Crucis signo & precibus cæci illuminat.

Innumera sunt beatissimi antistitis miracula, nec possunt omnia commemorari, quantumvis proluxa texatur oratio. Facillimum ei erat illuminare cæcos, sanare claudos, vita sanctos excitare. Denique nihil non efficere poterat, qui intra se manentem habebat spiritum sanctum. Interea autem, dum tot claret miraculis & immensis mysterijs diem obitū sui diuina reuelatione cognoscit. Tum verò publicè summa humilitate ab omnibus contendit, vt ipsi permitterēt prius natale solum & propinquos inuicere suos. Quod etsi illis magnum afferret animi dolorem, attamen abiit ille ad suos, obitumque suum iam imminere, illis prædixit. Itaque aduentu suo eos mirum in modum exhilaratos, hoc tristissimo nuncio non medio criter perturbauit. Et ecce dum ille se tanquam somnum capturus, in lectulo reponit, inter psallendum sub officio diuino, extremum halitum efflat, feliciterque commigrat in cælos quinto Calendas Decembris. Tanta autem illic tum suauissimi odoris copia extitit, acsi vniuersi flores verni temporis eum in locum comportati essent. Obitus eius fama velox non modo vrbem, sed orbem compleuit vniuersum. Occurrerunt vndique fideles populo rum cateruæ, certatim cupientes vel operimentum vehiculi eius contingere, eiusmodi contactum salutaris præsidij loco habituræ.

Cap. 11.

Feliciter exit è vitâ.

Adolescēcula quædam è vico, cui * Decimæ vocabulum est, mortua ad sepulcrum deportabatur, cadauere iam in capsâ lignea composito, sed arca ipsa necdum cooptata. Vt autem audierunt illi, qui eam efferebant, voces psallentium, & sacrū corpus beati Episcopi prosequentium, cum lachrymis petierunt, vt feretrum quod gestabāt, super puellæ corpus traheretur. Illi verò ardore fidei incensi, nec dubij de effectu, sanctas eorum preces minimè reijciendas putarunt. Cumque id fieret, quod illi petierant, homines inter se colloquebantur, virum Apostolicum beatum Maximum, cui nunquam diuina gratia defuisset, quanuis naturæ iam persoluisset debitum, tamen vigilijs & meritis viuere. Simul igitur omnes fidissima animi deuotione sese prostrauerunt, proluxæque orantes, ac deindè surgētes, cum septies Kyrie eleison clamassent, puellam viderunt rediuiam. Quamobrēm ingens eos terror inuasit, cōmixtimque stupore & gaudio complebantur. Puella, vestibus reiectis funebribus, & alijs induta, populi frequentis adiuncta turmis, publica voce salutis suæ testimonium in sancti Episcopi laudem dicebat his verbis: O beatissima sacerdotis merita. O beatum

Cap. 12.

Mortua puella ad eius exanime corpus reuiuiscit.

R I U S
V I I I
5

virum, vitamque beatam pontificis : qui ut se diuina remuneratione æternum viuere declararet, post mortem, mortuam suscitauit.

Cap. 13.
Sepelitur
sanctū
corpus eius in
ecclesia S.
Petri, quam
ipse extru-
xerat.

Importatum denique est corpus beatissimi antistitis in oppidū Rhegiense, & cum multa celebritate humatum in ecclesia beati * Petri, quam ipse condiderat, que postea ipsius nomine appellata est, ob crebra eius patrocinia : ubi quicquid fidenter petitur, Christo auxiliante obtinetur. Non sit igitur fides dubia, cum sit virtus infinita. Non diū post, cum in sancti viri commemoratione multa referrentur à multis, Caratto subdiaconus, vita sanctissimus, publicè hæc testatus est: Nemo nostrum dubitet, inquit, beatissimum Maximum, de cuius virtutibus tam multa, suggerente veritate, feruntur, cum in mortali degeret corpore, non minus cum Angelis, quam cum hominibus versatum esse. Quem enim nobiscum tenebat humana cōditio, cum beatis spiritibus assiduū exhibebat dignitas meritorum. Quadam nocte, imminente celeberrima beati Andreae solennitate, cum deputatus ego essem, qui ad vigilias extaret, & primo noctis tempore blandus me sollicitum oppressisset somnus, dulces psallentium audiui melodias : moxque excitatus, non sine perturbatione multalesito me proripui, quod putarem me opportunum excitandi tempus neglexisse. Tunc verò longè etiam dulciores, quam humanis possint studijs effici, spiritualium canticorum melodias hausi auribus meis. Continuo igitur ad ipsius * arcis vestibulū suscepto me gradu contuli, atque illic beatissimos Apostolos Petrum & Andream, ad complendam cum sancto Maximo orationem, alternis honoribus se præuenientes ego peccator audiui. Cumque tandem iugi oblatione compulsus beatus Maximus, eos diutius differre non posset, his verbis compleuit officium: Sit gloria Dei benedicta in æternum & in secula seculorum: reliquis respondentibus, Amen. Ego verò perquirendi studio propius accedens, neminem illic videre potui, præter sacratissimum Maximum, prono vultu & corpore in templi pavimento prostratum. Ille autem surgens, meam indigni peccatoris curiositatem his verbis reprahendit: Arduum est humanae fragilitati, sanctorum secreta cognoscere, & temerarium, velle rimari. Audi ergo, quæ tibi præficus ego iam dicturus sum: Ea quæ vidisti & audisti, cauere culges.

* verbis

Visio Car-
attonis sub-
diaconi.

S. Maximus
prædicat ei
obitu ipsius

Quocunque enim die id feceris, ex hac luce migrabis. Id vtrum iam euenturum sit, ex Dei pendet arbitrio. Ego quidem excellentis eius virtutis memoriam & testimonium posteritati relinquo, ut nè quis mortalium ignoret, quemadmodum iusti homines sanctorum possint frui commercio & consuetudine. Huic autem narrationi abundè multam conciliauit fidem, quod eodem die subdiaconus ille, sicut ei à beato Maximo prædictū erat, desijt esse in humanis: & quia non potuit viuendi producere terminum, nec mysterium celare voluit.

Nos igitur tota deuotione summoque animi studio rogemus omnipotentem Deum, ut beatissimi præfulis huius patrocinio fretis nobis det veniam peccatorum, animumque nostrum à lethalibus vitijs purum semper conferuet is, cui præfens celebramus officium: in quo præstando tales nos exhibeamus præsentia corporum, ut mentes fulgeant lumine charitatis: Præstante Domino nostro Iesu Christo, qui cum cœterno patre & spiritu sancto viuunt & regnant in secula seculorum, Amen.

PSPELLI ORATIO ENCOMIASTICA IN SAN-
CTVM SIMEONEM METAPHRASTEM. HABET VR IN
*ipso Metaphraste, & in tomis Aloysij. Nos capita
marginum adiecimus.*

27. Nouēbr.
Cap. 1.

Ingeniū &
eloquentia
Simeonis.

Virtutes.

VM & vita & dicendi facultate magnum Simeonem laudare statuerim, cuius per vniuersum orbem terræ est nomen & res gestæ celebratæ, nescio quibusnam verbis in eo laudando, vel quidnam dicturus ex omnibus, sufficientem præbebo laudationem. Hic enim vir, non solum erat ornatus eloquentia, & mentem habebat promptissimam ad gignenda præclara cogitata, & linguam tanquam Nili fluentem, non post longum temporis curriculum, sed quotidie riuus scatentem eloquentiæ, & mundantem opportunissimè: sed & morum temperatione, & quod omnes virtutes erat complexus, & quod erat exemplum